

Eskimiş Şiirlere Nazirem

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 01 Haziran 2016

Bir solukta dolaşıverdim eski şiirlerimi,
"Rüzgarları öpmek, Ve Tanrı beni yine unuttu,
Ustalarla sohbet, Ihlamur ağacı, Çile,
Avare yıldız ve niceleri...
Hüzün yazan, isyan eden şiirler.
Adanın dilsizliği.
Ihlamur ağacının sarkık çiçeklerinin dostluğunda,
Güneşe, ıtıra sesleniş.
Onlarla birlikte şafakları bekleyiş.

Bir meleğin elimden tutuşuyla,
İçinde yedi rengi barındıran gözlerinde kaybolup,
Hüznü şaşkına döndürüşüm.
Öyle derin öyle manalı ki.
Sanki yıllardır konuğuyum her tabakasının.
Gök yine yere inmiş,
Oturmuş derinliğine.
Ve aydınlığına adanmamak
Mümkün mü?
Haliyle,
Kuduran fırtınalar susmuş,
Denizle gökyüzünün sevişmesini izliyor.

Delişmen çocuğun,
Karcığar şarkılardan uyanışı,
Bir seyahat name yazacak kadar dolup taşan,
Birikimin teslim oluşu.
Lal olan şiirler sevda penceresinden,
Hayata bakarken hecelerinin dirilişi.
"Tanrının yazdığı şiircesine" sevmenin,
Doyumsuz tadı.
Yoldan, aldan alınan sevginin,
Yalnızca bala çalınışının hazı.
Yüzyıllık kargı gibi dönen başın,
Aşk sarhoşluğu.

Yalnızlığın saf direnişinde,
Rüzgarları öpmüyorum artık.
Unuttum Azraille koklaştığım geceleri.
Yarım asırlık ömrün kaygıları tükenirken,
Ruhumu ateşleyen kıvılcım,
Denizin beyaz köpüklerinde,
Özü "yar" olan bir yakamoza dönüştü.
Havanın nefes alışları kuş cıvıltılarının eşliğinde,
Soluklanıyor.
Sonra yüzlerce, binlerce derin nefes.

Geçmişte,
Çırılçıplak soyunan gün,
Gölgeler arasında çimvari bir havaya bürünüp,
Yeşille mavi giyinmiş üzerine,
Geceye varışta ise;
Dolunayın güler yüzü şaşkınlıkla tebessüm ediyor.
O da mutluluğun farkında, yıldızlarda.
Şafak vaktini anlatmaksa hiç kolay değil,
Güzellikler bir dereceye kadar anlatılabilir,
Kalanı yaşamadan bilinmez.
Dağların arasından usul usul yüzünü gösteren güneş,
Her zamanki ortağım.
Onunla her şeyi olduğu gibi,
Yaşadığım mutluluğu da paylaşıyorum.

Ve "Tanrı" imtihanın bitti derken,
Şükürle açıyorum avuçlarımı.
Toz kokan pencereden içeri,
Çiçek kokuları yayılıyor artık.
Cehennemın esamesi okunmazken,
Dünyada cenneti görmek bu olsa gerek.
Bilerek, bilmeyerek yaptığım hataları unutturan,
Bir cennet kokusu ki,
İliklerime kadar hissediyorum.

Ey yüzünden nur akan!
Asude gülüşlerin kadını.

Sevdanın sarhoşluğunda
Her sabah yeni bir bahar,
Her gün yeni bir heyecan.
Sevda öylesine sinmiş ki benliğime,
Her şey seninle öylesine güzel ki,
Erguvan ağrıları ile
Uyandığım sabahlar yok artık.

Bir bir tarıyorum eski şiirleri;
Bir tanesi daha takılıyor gözlerime.
Ben sana sitem etmemiş miydim "Hayaloğlu usta"
Dememiş miydim,
"İsterim, sen de ben gibi yan, ömrünce hep ağla.
hep ağla, bu benden, son dua,
bu benden, ayrılık hediyesi olsun..."
Diye isyan ettiğin yanlış diye
Söylememiş miydim bak "Nazım ustaya"
"Erkeğin kadına: -Seni seviyorum,
ama nasıl, avuçlarımda camdan bir şey gibi kalbimi sıkıp
parmaklarımı kanatarak-kırasıya çıldırasına..."
Demesi kadar güzel bir şey yok diye...

Ben işte öyleyim artık,
Eski şiirlere nazire yapacak kadar seviyorum.
Hemde tam öyle;
"avuçlarımda camdan bir şey gibi,
kalbimi sıkıp, parmaklarımı kanatarak,
Kırasıya,
Çıldırasına"
İsyanlarımdan kırıntı bile kalmadı,
İşin doğrusu ben de senin gibi isyan etmiştim bir zamanlar
"Ve Tanrı beni yine unuttu" Diyerek...
Tanrı hiç unuttur mu kulunu,
Bak unutmamış işte gördün mü?

Mehmet Fikret ÜNALAN